

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

E K O T E R M E X, a.s., IČ 15526305
sídlem Pustiměřské Prusy 268, Pustiměř
zastoupen Mgr. Petrem Poledníkem, advokátem
sídlem Příkop 4, Brno

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. 1990/560/15 70488/ENV/15,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Brno (dále jen „ČIŽP“), ze dne 31. 8. 2015, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1503378.005/15/BHM (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla žalobci za správní delikt dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), uložena pokuta ve výši 250 000 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce provozuje několik zařízení pro nakládání s odpady, mimo jiné se jedná i o zařízení k odstraňování a využívání odpadů (spalovna) a zařízení ke sběru, výkupu a skladování odpadů. Dne 4. 3. 2015 a 30. 4. 2015 provedla ČIŽP u žalobce kontrolu především se zaměřením na nakládání s odpady ze zdravotnictví a veterinární péče, tj. s odpady ze skupiny 18 dle vyhlášky č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů. V rámci kontroly bylo mimo jiné zjištěno, že na manipulační ploše spalovny se nacházelo větší množství předmětných odpadů v různých obalech. Řada pytlů z přeplněných velkoobjemových kontejnerů se nacházela mimo kontejnery, některé z nich byly viditelně i mimo manipulační plochu na rostlém terénu, přičemž ČIŽP zjistila plastové pytle s daty od 18. 1. 2015 do 3. 3. 2015. Dále si ČIŽP vyžádala průběžnou evidenci sběru a výkupu odpadů kat. č. 18 01 01 – 18 01 03 od ledna 2015 a u této skupiny za totéž období rovněž evidenci spalovny se zaměřením na způsob vedení předepsané evidence přijímaných odpadů a vedení průběžné evidence spalovaných odpadů dle jednotlivých kotlů. Konečně ČIŽP disponovala i ručně vedenou evidencí spalovaných odpadů v jednotlivých kotlech. V protokolu o kontrole ze dne 30. 4. 2015 ČIŽP dospěla k závěru, že byl porušen zákon o odpadech tím, že v zařízení byly zdravotnické odpady, které nebyly odstraněny v dané lhůtě, nebyla vedena průběžná evidence odpadů, byla překračována denní kapacita spalovacích linek.
4. Prvoinstančním rozhodnutím ČIŽP byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech za porušení § 20 písm. c) a § 19 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že provozoval zařízení k odstraňování a využívání odpadů „Spalovna průmyslových odpadů EKOTERMEX, a.s.“ v rozporu se schváleným provozním řádem s platností do 31. 1. 2015 (starý provozní řád), resp. s platností do 28. 2. 2020 (nový provozní řád). Konkrétně byly při kontrole dne 4. 3. 2015 zjištěny ve spalovně pytle s odpady ze zdravotnictví, které nebyly odstraněny do 72 hod. po dodávce do zařízení spalovny, a to pod přístřeškem na zpevněné manipulační ploše (napadané mimo velkoobjemové kontejnery) a vně zpevněné manipulační plochy (pod přístřeškem, za obvodovým soklem, na rostlém terénu). Namátkově zjištěné plastové pytle byly specifikovány údaji o původci, dataci, atd. Dále bylo ČIŽP dne 30. 4. 2015 zjištěno, že v období od 1. 1. 2015 až 4. 3. 2015 žalobce nevedl řádnou průběžnou evidenci odpadů kat. č. 18 01 01 – 18 01 03, když tato byla v rozporu s § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podrobnostech nakládání s odpady. Evidence nebyla vedena při každé jednotlivé produkci odpadů, kdy za jednotlivou produkci se považuje převzetí odpadu od původce nebo oprávněné osoby, tj. nebyla vedena průběžně (denní záznamy o příjmu odpadů do spalovny). Konečně bylo dne 30. 4. 2015 zjištěno, že v období od 1. 1. 2015 až 4. 3. 2015 byla překračována denní (24 hodinová) kapacita spalovacích linek HOVAL I a II (každá linka 4,5t/24hod), což ČIŽP demonstrovala údaji z žalobcem ručně vedené evidence spalovaných odpadů.

5. Žalovaný k odvolání žalobce ve svém rozhodnutí konstatoval, že ČIŽP uvedla zcela jasná a čitelná označení, která zjistila na pytlech s odpady. Uvedené údaje jsou snadno ověřitelné z pořízené fotodokumentace, která je součástí spisu. ČIŽP rovněž v průběhu řízení provedla kontrolu ve zdravotnických zařízeních, jejichž zdravotnické odpady v pytlích s daty původu staršími než povolených 72 hodin byly ve spalovně zjištěny. Z protokolů vyplývá, že zdravotnické odpady (shromažďované a uchovávané v chlazených místnostech) byly v lednu a únoru 2015 pravidelně 3x týdně, resp. 1x týdně všechny zváženy a odvezeny k žalobci. Toto ČIŽP ověřila kontrolou evidenčních listů pro přepravu nebezpečných odpadů a v rozhodnutí doložila, že všechny listy byly v den odvozu ze zdravotnických zařízení potvrzeny žalobcem, který byl příjemcem odpadů. K tvrzené neodborné manipulaci při vykládce odpadů řidičem návěsu žalovaný konstatoval, že žalobce jako provozovatel spalovny je povinen přednostně zajistit, aby případně spadlé pytle z přeplněného kontejneru nebyly zaměstnanci „přehlédnuty“ a aby došlo neprodleně k odstranění nedostatků.
6. Žalovaný rovněž uvedl, že ručně vedená evidence spalovaných odpadů a průběžná evidence spalovny se od sebe navzájem výrazně liší. Množství skutečně spáleného odpadu v prověřovaném období neodpovídá vykázaným množstvím zdravotnického odpadu přijatého spalovnou. V ručně vedené evidenci je původce uváděn způsobem, který umožňuje bližší identifikaci, avšak nelze obě uvedené evidence navzájem porovnat. Dále žalovaný konstatoval, že limit stanovený provozními řády není totožný s technickými možnostmi zařízení. Překračuje-li žalobce limitní hodnotu 4,5t/24h, měl by uvést do souladu s touto situací provozní řád a zajistit si nezbytná povolení dle příslušných předpisů. K výši pokuty žalovaný shledal, že činí 2,5% z maximální možné výše, což je přiměřené okolnostem a druhu deliktu. Žalobce měl navíc v letech 2013 a 2014 kladný výsledek hospodaření před zdaněním. Byť je uložena pokuta citelná, má žalobce možnost žádat o splátkový kalendář.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobce vznesl v žalobě celkem 3 žalobní body:
 - 1) Způsob evidence odpadů ze strany žalobce je neměnný, nebyla proti němu nikdy vznesena námitka nebo vedeno správní řízení. S ohledem na právní úpravu postačuje vedení evidence jednou měsíčně, přičemž evidence má spíše kontrolní charakter, není schopna postihnout rozdíl mezi váhou evidovanou v evidenčních listech pro přepravu a skutečnou vahou naváženou na provozní váze.
 - 2) K rozdílům v zápisech do evidence odpadů dochází na straně producentů odpadů a žalobce nemá možnosti kontrolovat rozdíly ve váze jednotlivých odpadů. Rovněž se nezřídka stává, že producenti mísí jednotlivé druhy odpadů, čímž dochází k jejich záměně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Dle žalobce s ohledem na mísení není možné evidovat váhu jednotlivých odpadů a hlídat jejich obsah. ČIŽP se neměla zaměřit na zápis jednotlivých druhů odpadů, které pro vnitřní kontrolu eviduje obsluha spalovny, ale na součet hmotnostních odpadů celkem, neboť nepořádek od producentů nelze ovlivnit.

3) Ve vztahu ke stáří jednotlivých odpadů ČIŽP mylně vycházela z údajů uvedených na samotných pytlích, což však zaznamenávají producenti. Ti přitom při samotné produkci odpadu pytle správně označí, avšak uloží je a skladují až do okamžiku předání k likvidaci do spalovny, kam se mohou dostat i s desetidenní prodlevou.

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Žalobcem uváděné skutečnosti neodpovídají popisu v protokolu z kontroly ČIŽP a situaci zachycené v prvoinstančním rozhodnutí. Žalovaný setrval na tom, že způsob vedení evidence není dostatečný, neboť množství skutečně spáleného odpadu neodpovídá vykázaným množství odpadu přijatého spalovnou. Žalovaný zopakoval, že pokud žalobce předpokládá překračování limitů na spalovacích linkách, měl toto uvést do souladu s provozním řádem a zajistit nezbytná povolení. Jinak porušuje zákon. Žalovaný rovněž znovu zdůraznil, že ČIŽP provedla kontrolu u zdravotnických zařízení, jejichž odpady byly ve spalovně zjištěny, a ověřila, že odpady byly pravidelně zváženy a ihned po naložení odvezeny do spalovny. Dále se žalovaný znovu vyjádřil i k výši uložené sankce, kterou s odkazem na judikaturu považuje za přiměřenou.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
10. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.
12. Podle § 20 písm. c) zákona o odpadech provozovatel zařízení k odstraňování odpadů je povinen provozovat zařízení k odstraňování odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.
13. Podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.
14. Podle § 21 odst. 1 vyhl. č. 383/2001 Sb. původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, vedou průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi za odpady

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vlastní a za odpady převzaté, a to za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu zvlášť. Průběžná evidence se vede podle přílohy č. 20 a dále vždy obsahuje

a) datum a číslo zápisu do evidence,

b) jméno a příjmení osoby odpovědné za vedení evidence.

15. Podle § 21 odst. 2 vyhl. č. 383/2001 Sb. průběžná evidence odpadů se vede při každé jednotlivé produkci odpadů. Za jednotlivou produkci se považuje naplnění shromažďovacího nebo sběrového prostředku nebo převzetí odpadu od původce nebo oprávněné osoby nebo předání odpadu jiné oprávněné osobě. V případech, kdy se jedná o nepřetržitý vznik odpadů, a při periodickém svozu komunálního odpadu se vede průběžná evidence v měsíčních intervalech.
16. **Ad 1)** Žalobce nejprve namítá, že jím vedený způsob evidence odpadů je neměnný a proti předložené evidenci nebyla nikdy vznesena námitka nebo vedeno správní řízení. Žalobcův postup při evidenci odpadů lze považovat za nepřetržitý tok odpadů, neboť je předáván z jednoho vlastního zařízení do druhého a v této souvislosti odkazuje na § 14 odst. 1 zákona o odpadech a novelizaci § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb. Postačuje tak průběžná evidence jednou měsíčně. Evidence má přitom spíše kontrolní charakter, není schopna postihnout rozdíl mezi váhou evidovanou v evidenčních listech pro přepravu a skutečnou váhou naváženou na provozní váze. Do evidence je pak zapsán údaj dle listu.
17. Městský soud v první řadě podotýká, že účelem evidence odpadu je zájem na sledování jeho druhu, množství a způsobů nakládání s ním. To z důvodu, aby bylo možné realizovat ekonomicky únosnější a ekologicky optimálnější nakládání s odpady, tj. přispívat k ochraně životního prostředí, lidského zdraví a trvale udržitelného rozvoje, viz již samotný předmět úpravy v § 1 písm. a) zákona o odpadech. Správné zaevidování odpadů je rovněž důležité z pohledu plánování odpadového hospodářství v jednotlivých lokalitách. Z uvedeného je zřejmé, že průběžnou evidenci je nutné vést úplně a pravdivě. Nedodržení této povinnosti pak s ohledem na účel úpravy bude představovat porušení zákona.
18. Zákon o odpadech ve vztahu k evidenci v § 39 odst. 1 uvádí, že původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, jsou povinni vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s odpady. Evidence se vede za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu samostatně. Způsob vedení evidence pro jednotlivé druhy odpadů stanoví prováděcí právní předpis (viz vyhl. č. 383/2001 Sb.).
19. Průběžnou evidenci vede každý původce, resp. oprávněná osoba ať již při vzniku, sběru, převzetí, úpravě a předání nebo nakládání bez ohledu na množství odpadu (vlastní či převzatý). Průběžná evidence pak musí obsahovat minimálně údaje dle § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb., ve vyhlášce požadované periodicitě (viz § 21 odst. 2). Její význam je tedy v tom, že slouží k získání přehledu o nakládání s odpady v provozovně (zařízení) a jako dokumentace je předkládána příslušným kontrolním orgánům ve smyslu jednotlivých povinností vyplývajících ze zákona o odpadech a vyhl. č. 383/2001 Sb. Z tohoto důvodu musí dle soudu co nejvěrněji a nej přesněji s ohledem na účel právní úpravy zachycovat nakládání s odpady.
20. K argumentaci žalobce městský soud podotýká, že skutečnost, že nikdy v minulosti nebyla proti evidenci odpadů vznesena námitka, resp. vedeno sankční řízení, ještě neznamená, že se žalobce v nyní projednávané věci porušení nedopustil. Žalobce uvedl toliko obecné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

tvrzení, ze kterého není mimo jiné zřejmé, v jakém rozsahu se nějaká dřívější kontrola uskutečnila, resp. zda byla kontrola zaměřena i na stejný druh odpadů, kdy se uskutečnila, jaké měla k dispozici podklady, atd. V této souvislosti žalobce ani své tvrzení nijak nedoložil. Za dané situace tak toto pouze obecné tvrzení žalobce nemůže samo o sobě obstat.

21. Pokud žalobce poukazuje na § 14 odst. 1 zákona o odpadech a dovolává se toho, že v jeho případě dochází k tzv. nepřetržitému toku odpadu, neboť odpad je předáván z jednoho jeho zařízení do druhého a od toho se odvíjí i evidence ve smyslu § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb., soud konstatuje, že § 14 zákona o odpadech se danou problematikou (nepřetržitý tok odpadu) nezabývá a ani žalobcem uvedený odkaz na novelizaci § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb. neobstojí. Žalobcem citovaná změna byla sice obsažena v původním návrhu vyhlášky č. 83/2016 Sb., kterou se mění vyhláška č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, a která v poslední větě § 21 odst. 2 předkládala text následujícího znění: *„Při periodickém svozu komunálního odpadu se vede průběžná evidence v měsíčních intervalech. V případě, že při vzniku odpadů dojde k naplnění shromažďovacího prostředku častěji než jednou měsíčně a tento odpad je předáván stejné oprávněné osobě, vede se průběžná evidence jednou měsíčně.“* (tento text byl citován i žalobcem). Nicméně ve znění vyhlášeném ve Sbírce zákonů tato původně plánovaná změna chybí. Současně uvedená vyhláška nabyla účinnosti až od 21. 3. 2016. Je tedy nutné vycházet ze znění § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb., které soud citoval v úvodu této části. Nadto je nutné upozornit, že u žalobce odpad kat. č. 18 01 01 – 18 01 03 nevznikal, aby bylo možné uvažovat o (zjednodušené) průběžné evidenci v měsíčních intervalech. Vznik a produkci odpadu, jak ji definuje vyhl. č. 383/2001 Sb., nelze ztotožňovat. Není rovněž možné pustit ze zřetele ani to, že v dané věci se jednalo o odpad ze zdravotnických zařízení, který představuje potencionální nebezpečí pro zdraví lidí a životní prostředí, včetně rizika infekce. Tomu proto musí odpovídat i precizace evidence.
22. Městský soud proto konstatuje, že nic nesevídčí tomu, aby žalobce mohl vést v případě spalovny průběžnou evidenci příjmů u předmětných odpadů toliko jednou měsíčně. Naopak vzhledem k výše popsanému smyslu právní úpravy a významu průběžné evidence měla tato být vedena při každé jednotlivé produkci odpadů, za kterou se považuje mimo jiné i převzetí odpadu od původce nebo oprávněné osoby (§ 21 odst. 2 vyhl. č. 383/2001 Sb.). Jinými slovy zjednodušení povinnosti ve vztahu k frekvenci vedení průběžné evidence na žalobce nedopadá. Soud tedy neshledal důvod, proč by žalobce v případě spalovny neměl vést průběžné denní záznamy, jak to činí v případě zařízení ke sběru a výkupu odpadů. V případě žalobce tak měly být vedeny denní záznamy o příjmu odpadů do spalovny s ohledem na jejich četnost. Jelikož tak nečinil, soud se ztotožňuje se správními orgány, že žalobce postupoval v rozporu se schválenými provozními řády, potažmo svými povinnostmi dle výše citované právní úpravy, na kterou jeho provozní řády odkazovaly. Konkrétně v případě starého provozního řádu je na str. 45 uvedeno, že veškerá evidence odpadů je vedena v souladu s § 21 vyhl. č. 385/2001 Sb., jak za odpady odstraněné (využité), tak i odpady vlastní, a dále, že průběžná evidence odpadů je vedena samostatně za zařízení dle § 21 vyhl. č. 385/2001 Sb. U nového provozního řádu se na str. 31 uvádí, že v zařízení bude vedena tzv. průběžná evidence dle § 39 odst. 1 zákona o odpadech a § 21 vyhl. č. 383/2001 Sb. Tomuto však žalobce nedostál.
23. Pokud ČIŽP vycházela ve svých závěrech z ruční denní evidence spalovaných odpadů dle jednotlivých kotlů, nespaturuje soud v tomto ohledu pochybení, neboť tato jako podklad

s ohledem na maximální objem kotlů naopak mohla ČIŽP poskytnout relevantní obraz ve vztahu k produkci, resp. množství odpadů spalovny.

24. Námitku neshledal soud důvodnou.

25. **Ad 2)** Dále žalobce namítá, že k rozdílům v zápisech do evidence odpadů dochází na straně producentů odpadů – dodavatelů. Žalobce nemá možnosti kontrolovat rozdíly ve váze jednotlivých odpadů, tj. rozdíl oproti deklarované a skutečné váze. Rovněž se nezřídká stává, že producenti mísí jednotlivé druhy odpadů, čímž dochází k jejich záměně. Dle žalobce s ohledem na mísení není možné evidovat váhu jednotlivých odpadů a hlídat jejich obsah. ČIŽP se neměla zaměřit na zápis jednotlivých druhů odpadů, které pro vnitřní kontrolu eviduje obsluha spalovny, ale na součet hmotnostních odpadů celkem, neboť nepořádek od producentů odpadů nelze ovlivnit.

26. K tomu městský soud konstatuje, že z žalobcovy námítky je toliko zřejmá snaha zbavit se odpovědnosti jejím přenesením na producenty odpadu. V tomto ohledu však žalobce nabízí pouze obecná a nepodložená tvrzení ohledně odpovědnosti nespécifikovaných producentů odpadů. Míra precizace žalobních bodů však do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Tedy čím obecnější žalobní bod je, tím obecněji k němu soud přistoupí (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78). Soud proto s ohledem na míru obecnosti tvrzení znovu zdůrazňuje, že jedním z předpokladů pro úspěšné nakládání s odpady je kontrola dodržování zákonem stanoveného režimu, včetně systému evidence odpadů, od čehož se odvíjí i způsob vykazování odpadů. Důraz je přitom kladen na řádnou evidenci u subjektů, kteří v rámci své činnosti odpady využívají, resp. nimi nakládají, tj. aby tyto subjekty vedly průkaznou průběžnou evidenci o odpadech, a to podle druhu, množství, resp. způsobu nakládání s nimi. Mezi tyto subjekty patří i žalobce.

27. Pokud tedy žalobce skutečně disponoval poznatky o nedostatcích na straně producentů – dodavatelů odpadů (například na základě namátkových kontrol odpadů), jak se snaží předejít, měl na ně upozornit příslušný orgán. Jinak se vystavuje riziku, že bude ve výsledku sankcionován za porušení povinností on. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci žalobce setrval toliko v obecné rovině svých tvrzení, soud neshledal konkrétní pochybení na straně správních orgánů. Žalobcem požadovaný součet hmotností odpadů celkem by pak dle soudu popřel účel právní úpravy nakládání s odpady a průběžnou evidenci s ohledem na jejich produkci, jak bylo vysvětleno v Ad 1).

28. Námitka není důvodná.

29. **Ad 3)** Žalobce konečně namítá, že ve vztahu ke stáří jednotlivých odpadů, konkrétně starších více než 72 hodin od jejich produkce, ČIŽP mylně vycházela toliko z údajů uvedených na samotných pytlích, což však značí samotní producenti odpadů. Ti sice při produkci a dávkování odpadu pytle správně označí, avšak uloží je a skladují několik dnů až do okamžiku předání k likvidaci do spalovny, kam se mohou dostat i s desetidenní prodlevou.

30. K tomu soud uvádí, že žalobci je ČIŽP vytýkáno, že odpady, na jejichž sběr a odstraňování jsou kladeny zvláštní požadavky, nebyly odstraněny do 72 hod. po dodávce do zařízení, jak od žalobce vyžadoval nový provozní řád (str. 27) s ohledem na závazné stanovisko

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

příslušné krajské hygienické stanice. Tato lhůta je stanovena vzhledem k § 10 odst. 5 vyhlášky č. 306/2012 Sb., o podmínkách předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění a o hygienických požadavcích na provoz zdravotnických zařízení a ústavů sociální péče, dle kterého je mimo jiné možné shromáždění odpadu před jeho konečným odstraněním ve vyhrazeném uzavřeném prostoru nejdéle 3 dny.

31. ČIŽP učinila své zjištění při kontrole dne 4. 3. 2015, přičemž se u žalobce stále nacházely pytle s odpadem z ledna a února 2015. Z tohoto důvodu ČIŽP následně učinila kontrolu i u vybraných zdravotnických zařízení, jejichž pytle při kontrole u žalobce našla (původci odpadu). Součástí spisového materiálu jsou tak i protokoly o kontrole Nemocnice milosrdných bratří ze dne 16. 7. 2015 (jako odesílatel odpadu uvedena společnost AVE komunální služby), společností SurGal Clinic ze dne 28. 7. 2015 a Geemat ze dne 5. 8. 2015, která přebírala odpad společnosti SurGal Clinic a dodávala jej žalobci. V této souvislosti ČIŽP z rozměrů chladicích místností, zjištění o četnosti odvozu odpadu a z údajů dle evidenčních listů pro přepravu nebezpečných odpadů shledala, že odpad zde není dlouhodobě skladován, naopak byl odvážen 1x či 3x týdně. Z průběžné evidence žalobce, která je rovněž součástí spisového materiálu, následně vyplývá, že jak společnost AVE komunální služby, tak i společnost Geemat žalobci odpad dodávaly pravidelně.
32. Z výše uvedeného je tak dle soudu jednak zřejmé, že ČIŽP nevycházela pouze z údajů uvedených na samotných pytlích, jak se domnívá žalobce, nýbrž dále prověřovala okolnosti týkající se nakládání s odpady i u jejich původců. Současně neurčitá námitka žalobce ohledně několika denního prodlení při předání odpadů nemůže obstát již jen s ohledem na to, že v posuzované věci nalezené pytle u žalobce byly staré i několik týdnů, nikoli dnů. Žalobce kromě opětovného přenášení odpovědnosti na jiné subjekty na podporu svého tvrzení ničeho dalšího neuvedl, ani jej ničím nedoložil. V tomto ohledu však městský soud žádné pochybení na straně správních orgánů neshledal.
33. Námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
35. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. února 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu